

Sygn. akt III CSK 74/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. (poprzednio K. S.A.)

przeciwko A. I.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 stycznia 2013 r.,

skargi kasacyjnej pozwanej A. I.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 czerwca 2011 r.,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od pozwanej na rzecz
powódki kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 grudnia 2010 r., utrzymującego częściowo w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez ten Sąd w dniu 22 maja 2006 r., którym zobowiązano pozwanych R. S., A. I. i K. M. do zapłaty solidarnie na rzecz powódki K. Spółki Akcyjnej kwoty 249661,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2006 r., a w pozostałej części nakaz został uchylony i powództwo oddalone. Pozwana K. M. nie złożyła zarzutów od nakazu zapłaty.

Rozstrzygnięcie to oparte zostało na następujących ustaleniach Sądu pierwszej instancji, które Sąd Apelacyjny podzielił i uznał za własne:

„K.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest przedsiębiorcą o zasięgu ogólnokrajowym, posiadającym sieć punktów handlowych pod nazwą „saloniki prasowe”. Jej struktura organizacyjna obejmuje biura zarządu z siedzibą w K. oraz siedem oddziałów terenowych, zarządzanych przez pełnomocników. Każdy „salonik prasowy” jest punktem handlowym, do którego tytuł prawny (najem lub dzierżawa) posiada powódka. Punkty te są prowadzone przez przedsiębiorców - partnerów, których wiąże z powódką umowa partnerska, regulująca zasady sprzedaży towarów otrzymywanych od powódki oraz rozliczeń. Każdy „salonik” działa według tych samych reguł organizacyjnych, określonych w „księdze partnera”; administruje nim powódka za pośrednictwem promotora, koordynującego i nadzorującego działania przedsiębiorcy. Pozwana A. I. rozpoczęła współpracę z powódką w grudniu 2002 r., najpierw w punkcie usytuowanym w centrum W., a po roku przejęła także „salonik” zorganizowany na stacji metra K.; od grudnia 2003 r. do maja 2005 r. prowadziła te dwa punkty sprzedaży. W odniesieniu do pierwszego punktu współpraca zakończyła się w dniu 10 maja 2005 r. Podstawą prowadzenia drugiego „saloniku”, po rozwiązaniu poprzedniej umowy za porozumieniem stron, była umowa zawarta w dniu 2 marca 2005 r. Jej postanowienia przewidywały, że pozwana będzie prowadzić działalność gospodarczą na własny koszt i rachunek. Na podstawie protokołu zdawczo - odbiorczego przejęła pomieszczenie „saloniku” wraz z wyposażeniem, a towar znajdujący się w nim, w oparciu o

protokół inwentaryzacyjny. Ewentualne niedobory powstałe po przejęciu towarów zobowiązała się pokrywać z własnych środków, na pierwsze wezwanie powódki. Koszty związane z czynszem, dostawą mediów do oznaczonego limitu, wydatki na adaptację pomieszczeń dla zapewnienia wystroju jednolitego we wszystkich punktach pokrywała powódka. Była również zobowiązana do ubezpieczenia powierzonego partnerowi mienia, ale obowiązku tego nie dopełniła. Pozwana miała obowiązek zamawiania i sprzedaży towarów oferowanych przez powódkę, według standardu i cen przyjętych w Spółce, określonych w „księdze partnera” oraz utrzymywania określonego poziomu zaopatrzenia w towar, przy wykorzystaniu systemu komputerowej obsługi „saloniku”, który był na bieżąco kontrolowany i aktualizowany drogą elektroniczną. Codzienny utarg pozwana miała obowiązek wpłacać, również drogą elektroniczną, na konto powódki. Była materialnie odpowiedzialna za powierzone mienie i prawidłowość prowadzonych rozliczeń finansowych gotówki uzyskanej ze sprzedaży. W wypełnieniu wymagania powódki, pozwana A. I. wskazała, że współpracować z nią będą R. I., K. I. i S. I. oraz przyjęła odpowiedzialność za prawidłowe wykonywanie obowiązków przez te osoby. Zabezpieczeniem roszczeń powódki, wynikających z niewłaściwego wykonywania zadań przyjętych przez A. I. była kaucja w wysokości 27300 zł oraz wystawiony przez nią weksel in blanco, poręczony przez R. S. i K. M. Powódka była uprawniona do uzupełnienia weksla zgodnie z warunkami zawartymi w deklaracji wekslowej, którą A. I. podpisała w dniu 4 lipca 2005 r. Mogła uzupełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy, powstałemu w związku z realizacją umowy partnerskiej wraz z należnymi odsetkami, karami umownymi i kosztami, jak również wskazania w nim daty płatności według swego uznania. Zarządzający przeprowadzał w „salonikach” okresowe inwentaryzacje, spisy towarów z natury i dokonywał ich porównań ze stanami magazynowymi. Inwentaryzacje dokonywane w „saloniku” w metrze w 2004 r. wykazywały niedobory towarowe w wysokości 7200 zł w lipcu i 1889 zł w grudniu. Podobnie było w 2005 r., w marcu niedobór obejmował kwotę 15899 zł, a w czerwcu rozliczenie sprzedaży prasy wykazało brak kwoty 51222,46 zł, co było przyczyną objęcia „saloniku” szczególnym nadzorem. W dniu 13 września 2005 r. pozwana zawarła z powódką porozumienie dotyczące ratalnej spłaty zadłużenia,

z zastrzeżeniem jednorazowej spłaty całości niedoboru, w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat. Pozwana obowiązkowi tego nie wykonała. Pod koniec grudnia 2005 r. przeprowadzono kolejną inwentaryzację, stwierdzono dalsze niedobory, których wysokość w dniu 3 stycznia 2006 r. ustalona została na 26292,46 zł w odniesieniu do artykułów prasowych i 6786,65 zł w zakresie pozostałego asortymentu. Powódka skierowała do pozwanej pismo z dnia 20 stycznia 2006 r., rozwiązujące umowę partnerską, z uwagi na wynik ostatniej inwentaryzacji. Pozwana dzień wcześniej wysłała faksem oświadczenie, że uznaje zadłużenie i zobowiązuje się do spłacania go, a na poczet spłat przelała sumę 10000 zł. Pismem z dnia 19 stycznia 2006 r. powódka wezwała pozwaną do udziału w inwentaryzacji, której termin wyznaczony został na dzień 23 stycznia 2006 r. Pozwana nie wzięła udziału w inwentaryzacji, uczestniczyła w niej, współpracując z nią, R. I.. Arkusze spisu z natury sporządzone zostały przy wykorzystaniu systemu komputerowego, a ich wydruki podpisane przez członków komisji inwentaryzacyjnej. Rozliczenie wykazało niedobór w wysokości 144193,13 zł i pismem z dnia 8 lutego 2006 r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 272309,59 zł, przy uwzględnieniu wpłaconej przez nią kaucji. Pozwana nie zgłosiła zastrzeżeń do rozliczenia. Powódka złożyła doniesienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pozwaną, K. I. i S. I. Pismami z dnia 13 marca 2006 r. powódka poinformowała pozwaną i poręczycieli – R. S. oraz K. M. o wypełnieniu weksla na kwotę 275658,85 zł., a także wezwała do zapłaty tej kwoty do dnia 27 marca 2006 r. Pełnomocnik pozwanej zakwestionował prawidłowość wypełnienia weksla, z uwagi na nieprzedstawienie rozliczenia. Wszystkie inwentaryzacje były prawidłowo przeprowadzone, niedobór obciążający pozwaną obejmuje sumę 249661, 81 zł. System komputerowy, jakim posługuje się powódka do obsługi sieci „saloników”, podlega stałej modyfikacji w wyniku modernizacji i przebudowy. Nie zostały zachowane wcześniejsze – funkcjonujące w okresie działalności pozwanej - wersje programu, nie można wykluczyć, że istniejące dane bazowe mogły ulegać zmianie w ramach wprowadzanych modyfikacji, nieprawidłowego funkcjonowania, czy tworzenia dodatkowych kopii.

Sąd Apelacyjny uznał, że weksel został wypełniony zgodnie z warunkami określonymi w deklaracji. Pozwani nie udowodnili, że ich zobowiązanie względem powódki nie istnieje. Inwentaryzacja końcowa przeprowadzona została w dniach 23 i 24 stycznia 2006 r. zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym ustawy o rachunkowości. Pozwana A. I. była powiadomiona o jej terminie, w pracach komisji uczestniczyła R. I., a dokumenty finansowe, stanowiące podstawę rozliczenia wytworzone zostały przez członków komisji. Arkusze spisu z natury sporządzone były w wersji elektronicznej po przeliczeniu towaru znajdującego się w „saloniku”. Nie było podstaw do kwestionowania rzetelności elektronicznego protokołu, podpisanego przez członków komisji. Nie zostało wykazane przez pozwanych, że sposób funkcjonowania systemu komputerowego w „saloniku” nie odzwierciedlał rzeczywistego stanu. Za prawidłową, spełniającą wymagania objęte art. 233 k.p.c. uznał Sąd Apelacyjny ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, także w odniesieniu do opinii biegłych informatyków. Nie pozwalały one na przyjęcie, że system komputerowy stosowany w „saloniku” był wadliwy i nieprawidłowe było rozliczenie oparte na danych gromadzonych przez ten system, będące podstawą wypełnienia weksla. Pozwani nie wykazali, że rozbieżności w zapisach komputerowych, na których oparte zostało rozliczenie były wywołane zmianami konfiguracji bazy danych w związku z unowocześnianiem programu, błędami samego programu, czy też czynnościami serwisowymi. Nie potwierdzają ich stanowiska wywody oraz niestanowcze wnioski opinii biegłego D. K., a dalszych wniosków dowodowych w tej kwestii pozwani nie zgłosili. Sąd Apelacyjny podzielił motywy odmowy obciążenia powódki konsekwencjami nieudostępnienia drugiemu biegłemu oprogramowania komputerowego, stosowanego w okresie prowadzenia „saloniku” przez A. I.; wskazał także na okoliczności, które przemawiały za takim stwierdzeniem, a uwzględniły całokształt materiału sprawy i rozkład ciężaru dowodu.

Skarga kasacyjna A. I. oparta została na obu podstawach przewidzianych art. 398³ § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego skarżąca połączyła z niewłaściwym zastosowaniem art. 10 pr. weksl., polegającym na przyjęciu, że powódka prawidłowo wypełniła weksel do kwoty 249661,81 zł, mimo nieistnienia

zadłużenia oraz art. 26 i 27 ustawy o rachunkowości przez przyjęcie, że inwentaryzacja z dnia 24 stycznia 2006 r. była przeprowadzona zgodnie z prawem i jej wyniki mogły być podstawą określenia jej zadłużenia, chociaż nie była powiadomiona o jej terminie, a także nie przeprowadzono spisu z natury. Naruszenie przepisów postępowania skarżąca odniosła do niezastosowania: art. 233 § 2 k.p.c. i odmowy wyciągnięcia negatywnych konsekwencji procesowych z nieprzedstawienia biegłemu programu komputerowego, stosowanego przez nią w okresie prowadzenia punktu sprzedaży, art. 248 § 1 w związku z art. 233 § 2 k.p.c. i obciążenie jej ujemnymi skutkami nieudowodnienia wpływu wad oprogramowania konkretnego komputera mimo odmowy przez powódkę udostępnienia biegłemu archiwalnego oprogramowania, chociaż wskazał on, że niedobory, z dużym prawdopodobieństwem, mogły być wynikiem tych błędów lub konwersji plików do nowszego programu, opracowanego przez pracowników powódki. Naruszenie art. 316 k.p.c. polegało na nierozpoznaniu istoty sprawy, polegającym na nieodniesieniu się do zarzutów pozwanej nieistnienia zadłużenia w dniu wypełnienia weksla. Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w części uwzględniającej powództwo przez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenia go i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. W pierwszej kolejności badaniu podlegały zarzuty zgłoszone przez skarżącą w ramach podstawy objętej art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ ocena zasadności naruszenia prawa materialnego jest możliwa dopiero przy ustalonym stanie faktycznym. W postępowaniu kasacyjnym wyłączona została możliwość kontrolowania przez Sąd Najwyższy prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów. Wskazuje na to wprost art. 398³ § 3 k.p.c., a w art. 398¹³ § 2 k.p.c. przewidziane zostało, że Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Mimo niepodania w art. 398³ § 3 k.p.c. przepisów postępowania, z którymi łączony jest zakaz włączania ich do podstawy skargi kasacyjnej, ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że dotyczy on przepisów obejmujących reguły

związane z ustaleniem stanu faktycznego i oceną dowodów, zawarte w art. 228 do 233 k.p.c., które podziela Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną. Zarzuty kierowane do tych uregulowań zmierzają wprost do podważenia stanu faktycznego ustalonego przez sąd drugiej instancji i będącego podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; wyroki z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2007 r., II CSK 400/06, niepubl.; z dnia 7 listopada 2008 r., II CSK 289/08, niepubl.; z dnia 13 stycznia 2010 r., III CSK 372/09, niepubl.; z dnia 24 maja 2011 r., III PK 72/10, niepubl.; z dnia 2 grudnia 2011 r., niepubl.; z dnia 9 lutego 2012 r., UK 248/11, niepubl.). Nie mogły zatem odnieść spodziewanego rezultatu wytknięcia skarżącej odnoszące się do naruszenia art. 233 § 2 i art. 248 § 1 w związku z art. 233 § 2 k.p.c., niezależnie od sformułowania nieuwzględniającego ich odpowiednie stosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie zarządzenia przewodniczącego sądu o przedstawienie biegłemu materiałów potrzebnych do wydania opinii, kwalifikowane może być jedynie w kontekście skutków, o jakich mowa w art. 233 § 2 k.p.c. Nie ma podstaw do uznania, że nie są objęte wyłączeniem z art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty prowadzące do kwestionowania przyjętych przez sąd drugiej instancji konsekwencji odmowy przedstawienia przez stronę dowodu lub czynienia przeszkód w jego przeprowadzeniu, ponieważ zagadnienie to jednoznacznie połączone zostało z oceną dowodów. Niedokonanie oceny w tym zakresie mogłoby być przedmiotem kontroli kasacyjnej, ale jako naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., którego jednak skarżąca nie podniosła, niezależnie od tego, że w motywach Sądu Apelacyjnego ocena taka została zawarta.

Zarzut naruszenia art. 316 k.p.c. został wadliwie ujęty, ponieważ nie uwzględnia, że przepis ten obejmuje dwie jednostki redakcyjne (§ 1 i 2), jak też odniesiony być powinien do postępowania apelacyjnego. „Stanem rzeczy” w rozumieniu art. 316 § 1 k.p.c. są zarówno okoliczności faktyczne sprawy, jak i przepisy prawa, na podstawie których ma być wydane rozstrzygnięcie. Naruszenie art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. mogłoby mieć miejsce wówczas, gdyby sąd drugiej instancji nie wziął pod uwagę, również przy uwzględnieniu art. 381 i 382

k.p.c., zmiany w stanie faktycznym lub prawnym, wpływającej na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r. III CKN 259/98, OSNC 1999 nr 4, poz. 82; wyroki z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 414/01, niepubl.; z dnia 16 marca 2011 r., I UK 331/10, niepubl.; z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 517/10, niepubl.). W rozpoznawanej sprawie nie doszło do zmian tego rodzaju w okresie od wyroku Sąd pierwszej instancji do zamknięcia rozprawy przez Sąd Apelacyjny, a zatem zarzut naruszenia art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie był uzasadniony. Nietrafnie skarżąca połączyła ten zarzut z nierozpoznaniem istoty sprawy, polegającym na nieodniesieniu się do zarzutów nieistnienia w dniu wypełnienia weksla zadłużenia w kwocie w nim wskazanej. Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezzasadnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialna lub procesowa, unicestwiająca roszczenie. Istota sprawy odnosi się do łączącego strony stosunku prawnego, a zatem nie może być przedmiotem wytknięcia w ramach naruszenia art. 316 § w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Pretensje związane z nierozpoznaniem przez Sąd drugiej instancji zarzutów nieistnienia zadłużenia w dniu uzupełnienia weksla również nie są objęte tym przepisem. Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego zawiera odniesienie się do zarzutów apelacji, także najistotniejszego – nieistnienia zadłużenia, decydującego o treści rozstrzygnięcia, zarówno poprzez podzielenie stanowiska Sądu pierwszej instancji, jak i przedstawienie własnego zapatrywania. Skarżąca rozpoznanie zarzutu utożsamia jednak z nieuwzględnieniem jej stanowiska opartego na założeniu, że inwentaryzacja została nieprawidłowo przeprowadzona, kwestionuje tym samym poczynione przez ustalenia faktyczne.

W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego skarżąca powołała się na niewłaściwe zastosowanie art. 26 i 27 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (j.t. Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm., dalej - „u. rach.”) w brzmieniu obowiązującym w styczniu 2006 r., przez przyjęcie, że inwentaryzacja była przeprowadzona zgodnie z prawem, mimo niedokonania spisu towarów z natury oraz niepowiadomienia jej o terminie wykonania czynności inwentaryzacyjnych. Przyjęte zostało w doktrynie, że inwentaryzacja stanowi ogół

czynności zmierzających do ustalenia rzeczywistego stanu składników aktywów i pasywów danego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Celem jej jest kontrola zgodności stanów składników aktywów i pasywów wynikających z ksiąg rachunkowych ze stanami rzeczywistymi, ustalonymi w trakcie inwentaryzacji. W art. 26 u. rach. określone zostały ogólnie i elastycznie zasady inwentaryzacji, pozostawiające podmiotom zobowiązanym do jej przeprowadzenia swobodę w zakresie organizowania prac inwentaryzacyjnych. Przewidziano jako regułę (art. 26 ust. 1 pkt 1) dokonanie czynności inwentaryzacyjnych drogą spisu z natury ilości składników majątkowych, aktywów pieniężnych, papierów wartościowych, wyceny tych ilości, porównania wartości z danymi z ksiąg rachunkowych oraz wyjaśnienia i rozliczenia ewentualnych różnic. W art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u. rach. dopuszczono wyjątki od tej reguły dotyczące środków finansowych zgromadzonych na rachunkach bankowych i innych – drogą otrzymania potwierdzenia od tych podmiotów oraz w odniesieniu do środków trwałych, do których dostęp jest utrudniony, gruntów, należności spornych, wątpliwych i innych, jeżeli przeprowadzenie spisu z natury nie było możliwe – drogą porównania danych z ksiąg rachunkowych z odpowiednimi dokumentami. Terminy i częstotliwość inwentaryzacji określone zostały w art. 26 ust. 3 i 4 u. rach., obejmują również jej przeprowadzenie na dzień zakończenia działalności. Zgodnie z art. 27 u. rach. przeprowadzenie i wyniki inwentaryzacji powinny być odpowiednio udokumentowane i powiązane z zapisami ksiąg rachunkowych, a ujawnione różnice między stanem rzeczywistym a stanem wykazany w księgach rachunkowych wyjaśnione i rozliczone w księgach rachunkowych danego roku obrotowego. Na gruncie tego przepisu przyjęte zostało, że organizacja inwentaryzacji, w tym niezbędna dokumentacja dokonanych czynności kontrolnych, powinna być dostosowana do specyficznych cech i warunków funkcjonowania określonego podmiotu. Zasady przeprowadzenia inwentaryzacji obowiązujące w danym podmiocie powinny być określone na piśmie przez kierownika tego podmiotu, w tym również jej zakres merytoryczny, metody ustalania stanów oraz formę dokumentacji. Z wiążących ustaleń Sądów obu instancji wynika, że inwentaryzację przeprowadzono drogą spisu z natury ilości towarów znajdujących się w „saloniku” oraz gotówki, a o terminie tych czynności skarżąca

była powiadomiona; powódka opracowała instrukcję, określającą zasady przeprowadzania inwentaryzacji. Zarzut dotyczący naruszenia przedstawionych przepisów był nieuzasadniony, a skarżąca oparła go na innych faktach, niż objęte stanem faktycznym. Prowadzi on zatem do niedopuszczalnego podważenia wiążących ustaleń drogą zarzutów naruszenia prawa materialnego. Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie, że w zakresie, w jakim wskazany w skardze kasacyjnej stan faktyczny pozostaje odmienny od tego, który ustalił Sąd drugiej instancji, wywody skarżącej oraz podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego oparte na tym wadliwym założeniu są bezprzedmiotowe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepubl. i wyrok z dnia 10 stycznia 2012 r., IV CSK 303/11, niepubl.). Dotyczy to również zarzutu naruszenia art. 10 pr. weksl., opartego na założeniu, że w dacie jego wypełnienia skarżąca nie była dłużnikiem posiadacza weksła, ponieważ w jej ocenie, z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że inwentaryzacja przeprowadzona w dniu 24 stycznia 2006 r. była przeprowadzona w sposób nieprawidłowy i na jej podstawie nie mogło dojść do ustalenia zadłużenia. Podkreślenia wymaga, że zarzuty niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego nie mogą stanowić płaszczyzny do polemiki z ustaleniami sądu drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., IV CSK 303/11).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie (art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹, § 6 pkt 7, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

